

HOMILIE NEGENTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR C ZA / ZO 10 / 11 AUGUSTUS 2013

Jezus is een leraar, een predikant. Hij geeft levenslessen opdat wij ons christelijke geloof ook metterdaad beleven. Vorige week stelde Jezus de hebzucht aan de kaak, toen iemand Hem vroeg om tussen beide te komen bij het verdelen van een erfenis. "Wacht u voor alle hebzucht," zo was zijn boodschap. Want Jezus heeft mensenkennis. Hij weet hoe we zijn. We zijn nooit tevreden en willen altijd meer. We zijn snel jaloers, als de buurman meer te besteden heeft. We hebben er zelfs langdurige ruzies en verstoorde verhoudingen voor over, als we maar menen, dat ons tekort gedaan is. "Wacht u voor alle hebzucht," klonk het vorige zondag vermanend uit de mond van Jezus. Wijzelf kunnen inderdaad ook niet verdragen, als mensen hebberig zijn en graaigedrag vertonen en directeuren menen dat hun topsalarissen nog met bonussen moeten worden opgehoogd.

Jezus' waarschuwing kan niet duidelijk genoeg zijn, en vandaag doet Hij er zelfs nog een schepje bovenop. **"Weest niet bevreesd, kleine kudde; het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te schenken.** Voor Jezus staat materieel bezit niet voorop. Materieel bezit schijnt voor Jezus geen waarde te hebben. Maar daarbij komt Hij ons toch wat wereldvreemd over, want er is vaak juist alle reden tot zorg. Onze eerste zorg is de zorg voor ons dagelijkse brood. Er moet toch brood op de plank komen. Wie werkeloos geweest is, kent deze zorg. Er is ook nú stille armoede. Jezus' oproep om niet te bezorgd te zijn over eten en drinken, klinkt ons daarom wat te gemakkelijk in de oren. Het kan daarom geen aansporing zijn om de boel maar de boel te laten. De problemen lossen zich niet vanzelf op. Maar soms zijn wij ook té bezorgd. Jezus wil zeker niet, dat ons leven een vreugdeloze aangelegenheid wordt, doordat onze dagen alleen maar gevuld zijn met de zorg om onze allereerste levensbehoefte. Gelovige mensen weten, dat ze hun zorgen ook aan God kunnen toevertrouwen. Wij mogen altijd toch ook hopen en vertrouwen. Wij mogen eens een kaarsje aansteken en Maria aanroepen. We weten ook van gebedsverhoringen. Sommige heiligen hebben zelfs aparte werkterreinen, waarvoor we ze kunnen aanroepen. Wie heeft niet mogen ervaren, dat Antonius uit de brand heeft geholpen?

Mensen lijken inderdaad tobberige wezens, die voortdurend sparen voor 'je weet maar nooit'. Zij maken zich voortdurend over alles zorgen: "Hoe zal de toekomst zijn? Hoe zal de economie zich ontwikkelen? Zal ik mijn baan kunnen behouden? Blijft mijn pensioen waardevast? Lopen de kinderen niet in zeven sloten tegelijk?" Achteraf blijkt meestal dat de meeste zorgen nergens voor nodig zijn geweest. Alles is toch goed gekomen.

Jezus houdt niet van materialistische mensen. Hij stelt andere prioriteiten, want hij ziet hoe materialistische mensen geestelijk verarmen. Ze gaan hun eigen belangen voorop stellen. Hoe meer belangen, hoe zakelijker mensen met elkaar omgaan. Soms kan men zich afvragen: "Waar zijn de idealen van hun jeugd, toen ze de wereld nog wilden verbeteren? Toen ze nog gevoel hadden voor eerlijk delen? Waar is de inzet voor de naaste, die minder kansen heeft? Waar is het vuur gebleven om iets moois van het leven te maken in liefde, hoop en geloof, in solidariteit en integriteit?"

Jezus pleit daarentegen voor een zekere onbezorgdheid. In de Bergrede zegt Hij vrolijk: "Kijk naar de vogels in de lucht, ze zaaien niet en maaien niet en verzamelen niet in schuren, maar toch uw hemelse vader voedt ze." Die luchtigheid van leven was kenmerkend voor de heilige Franciscus van Assisi, het grote levensvoorbeeld van onze huidige paus. Franciscus vatte deze woorden van Jezus gewoon letterlijk op. "Als we op God mogen vertrouwen, dan we dat toch", is zijn

devies. Hij verkocht daarom zijn riante bezit en gaf het aan de armen. Hij voelde zich daarna een blij en gelukkig en een vrij mens, vrij van al zijn zorgen voor materieel bezit. Hij bezat een andere rijkdom, de rijkdom van het vertrouwen, dat we kinderen Gods zijn en dat we nooit uit Gods hand zullen vallen.

Nu hoeven we geen tweede Franciscus te worden. Maar iets van de typische bij Franciscus mag er bij iedereen zijn: Blij vertrouwen op God. Onmiddellijk is er de reactie: 'Biedt dat dan zekerheid?' Maar men kan ook de vraag stellen: " Biedt bezit dan zekerheid?" Waarom zijn mensen in zo ongeveer het rijkste land van de wereld toch zo bang? Zo bezorgd om zichzelf? Is hun wereld dan zo klein? Rijke mensen zijn nog geen tevreden mensen. Geen gelukkige mensen. Geen blijde mensen.

Gelovige mensen weten, dat voor iedere mens deze belofte geldt: Het leven-met-de-Heer hier op aarde wordt voortgezet in een leven-met-de-Heer in de hemel. Daarop mogen wij hopen en dat vooruitzicht schenkt nú al vreugde aan ons aardse bestaan, ook al hebben we niet alles wat ons hartje begeert. Misschien is het daarom goed dat we niet alles hebben, wat ons hartje begeert. Amen.